



SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
TERMÉSZETTUDOMÁNYI ÉS INFORMATIKAI KAR



Szent-Györgyi lovon?

Szegedi egyetemi anekdoták

MUTATVÁNSZÁM

Kedves Olvasó!

1960 körül történt, hogy Rédei László egyik tanítványával beszélgetett a Bolyai Intézet folyosóján, amikor az ablakból szemébe ötlött Szent György lovas szobra az intézet mögötti park túlsó oldalán. A klasszikus művet a „klerikális reakció elleni küzdelem” jelszavával sok éven át múzeumi raktárban tárolták, s éppen akkoriban került vissza korábbi helyére. Kérdésére a tanítvány elmondta, hogy a szobor Szent Györgyöt ábrázolja, mire Rédei professzor – aki közismerten nagyon hallott – megdöbbenve ezt mondta:

– Szent-Györgyi tényleg nagyon megérdemli, hogy szobrot állítsanak neki... No de miért éppen LOVON...?

Ez a klasszikus anekdota széles körben ismert a szegedi egyetem berkeiben. Amikor 2011-ben a Szegedi Tudományegyetem Természettudományi és Informatikai Kar fennállásának 90. évfordulójára díszes emlékkötetet jelentettünk meg, felmerült, hogy milyen jó lenne összegyűjteni azokat az anekdotákat is, amelyek a Kar történetéhez kapcsolódnak. A professzorok tudományos igénnyel megírt biográfiai mellett a diákok emlékezetében megmaradt történetek is sokat mondanak egy-egy korról és annak szereplőiről. Ezért igyekeztünk közreadni ezt a válogatást, abban a reményben, hogy a vicces történetek nemcsak azok számára lesznek élvezetesekek, akik még személyesen ismerhették a szereplőket, hanem azoknak is, akiknek mindez már a történelem részét képezi.

A kötetben bemutatott karikatúrák egy részét külön az anekdotákhoz rajzoltattuk, másik részét a Szegedi Egyetem lap régi számaiból ollóztuk. Köszönjük mindenkinek, aki munkájával, visszaemlékezéseivel segítette e könyvecske létrejöttét!

Jó szórakozást kívánunk!

MATEMATIKA

Fröhlich Pál, aki negyedszázadon át vezette a Kísérleti Fizikai Tanszéket, egy alkalommal Riesz Frigyessel együtt vizsgáztatott matematikából. Amikor egy szá-
mára igen szimpatikus leánydiákra került a sor, „előkészítésül” így szólt:

– A most következő kollégánő jó képességű, de azt hiszem, matematikából csak annyit tud, amennyi a fizikához szükséges.

Mire Riesz, aki korának egyik legkiválóbb matematikusa volt, csak ennyit szólt:

– Erre kíváncsi leszek, mert annyit én magam sem tudok.

Csákány Béla

VÉGRE EGY JÓ HÍR

Az ötvenes években az egyik biológus hallgató szokása volt, hogy mindenre azt mondta: végre egy jó hír. Leendő arája megkérte, hogy a büféből hozzon neki saj-
tot. A büfés azt mondta: nincs. Barátunk erre szokás szerint rávágta: végre egy jó hír. Alighogy ezt kimondta, a hangos beszélőn bejelentették, hogy meghalt Sztálin elvtárs. Meggondolatlan barátunk erre is rávágta, hogy végre egy jó hír. (Délután találkozója volt az ÁVH-nál.)

Farkas Gyula

A JÓTÉKONY TÖKMAG

Sirokmán Ferenc, aki a Radiokémia Tanszék vezetője volt a '60-as években, majd a Szegedi Biológiai Központ Izotóp Laboratóriumát vezette 1974-től 1989-es nyug-
díjba vonulásáig, az 1950-es évek elején volt vegyész hallgató. Akkoriban a vegyé-
szek Kalmár Lászlónál tanulták a matematikát. Sirokmán Feri nem látogatta az előadásokat, és a vizsgaidőszak közeledtével tudta meg, hogy Laci bácsinak nagyon jó az arcmemóriája, és megjegyzi, hogy kiket látott az óráin. Már csak egy előadás volt hátra, és Sirok (ez volt a beceneve) azt eszelte ki, hogy az első sorba ült, és fel-
tűnően tökmagot rágott.

A vizsga jól sikerült, és Kalmár professzor azzal bocsátotta el, hogy fiatalember maga nem buta, de nagyon szemtelen. Emlékszem, mindig az első sorban ült és tökmagozott.

Hannus István

VIZSGÁZNI JÖTTEM

Dettrich Árpád vizsgáztat Rendszerprogramozásból. Téli vizsgaidőszak, betop-
pan egy hallgatónő.

– Tanár úr, vizsgázni jöttem.

– Jó, akkor vetkőzzön le... valamelyest.

Fülöp Zoltán

„ZSUGUC ILLÉS”

1963-ban, a Földrajzi Tanszék még magába foglalta a természeti-, és a gazdasági tanszékeket is. Mi már sajnos nem ismerhettük a legendás Láng Sándor és Korpás Emil professzorokat, mert a nyáron felcserélték a szegedi Földrajzi Tanszékét budapesti katedrára.

Ennek a tanszéknek volt egy lelkes tanársegédje, aki a természetjárás motorja is volt Csongrád megyében. Tóth Imrének hívták, de a diákok egymás közt csak „Zsuguc Illés”-nek becézték. (E ragadványnevet Cegléden az általános iskolában kapta.)

A természet nem áldotta meg valami daliás természettel, mert a magassága 150 és a 160 cm között volt, inkább közelebb a 150-hez. Mint ahogy lenni szokott, a természet azonban kárpótolta humorérzéssel.

Úgy ismerkedtünk meg, hogy az első természetföldrajzi órán, leült az íróasztalhoz és valamit beírt a magával hozott írományba. Majd felnézett, de alig látszott ki az asztal mögül. Bemutatkozott, majd azt mondta:

– Uraim! Nem állok fel, mert nincs semmi különbség abban, ha ülök vagy állok! Óriási derűltség fogadta bevezetőjét, máris befogadta az évfolyam.

Humorral és tárgyi tudással szerzett tekintélyt magának. A börsönyi terep-gyakorlatok és Magyarország részletes megismerésén kívül köszönjük neki azt a rengeteg szépirodalmi, de földrajzi tárgyú könyvet is, amellyel főleg az Alpokat ismerhettük meg.

(*Forrás: F. Tóth Géza: Liber anecdotarum, Miskolc, 2003*)
F. Tóth Géza

AZ ALKALMAZOTT KÉMIAI TANSZÉK KEZDETEI

Gerecs Árpád a Szerves Vegyipari Kutató Intézet igazgatója Budapestről járt Szegedre kémiai technológiát tanítani. Mivel 1950 őszétől kezdve személyemben egy asszisztent is kapott, az embrionális Alkalmazott Kémiai Tanszék kölcsön kapott egy szobát és egy kis laboratóriumot a Szerves Kémiai Intézettől, amelynek ablakai a Dómra nyíltak.

Hamarosan kaptam egy laboránst Kiszely Jenő személyében, aki azelőtt a Belklinikán dolgozott. Jenő beszerzésekkel foglalkozott, papírt, írószereket, takarító eszközöket kerített, leltározott a laborban (és szabadidejében tangóharmonikázott).

A Szerves Kémián szükség volt kitinre, és ezt kereskedelmi forgalomban beszerezhető cserebogár szárnyakból extrahálták. Én akkor azzal a javaslatommal álltam elő, hogy rákot használjanak erre a célra, hiszen a rákpáncélban sokkal több a kitin. Fodor professzor elfogadta javaslatomat, feltéve, ha tudok szerezni rákot. Kibicikliztem a halászokhoz és megkértem őket arra, hogy a hálójukba jutott folyami rákokat tegyék félre nekünk. Azelőtt visszadobálták. Valami kis ellenszolgáltatást kaptak. A rákokat mi Jenővel megfőztük, és jókat lakmározunk belőlük, a páncélt pedig átadtuk a Szerves Kémiának.

Egyik alkalommal túl sok rákot sikerült ennem és telefonáltam Jenőnek, hogy küldjön nekem egy harmad kémcsőnyi tiszta szeszt. Meg is tette. Én azt vízzel fel-

hígítottam és az emésztés segítésére lenyeltem. Mikor ezt megmondtam Jenőnek megrémült, mert ő denaturált szeszből adott, aminek javarésze faszesz (metanol) volt, ami tudvalevőleg veszélyes mérég. Mit volt mit tennem, haladéktalanul átsétáltam a Belklinikára és önként jelentkeztem gyomormosásra. Hát ezt nem felejttem el. Igaz, hogy azt sem, hogy ellenméregként, kiszorítással vízzel hígított tisztaszeszt is itattak velem, amely üres gyomorra igen hatásosnak bizonyult. Két hónapja voltam házasember akkor, és mikor hazaértem, feleségem első megszólalásom után nyomban sírva fakadt. Egy szót sem hitt el abból, ami történt.

Széll Tamás

IKREK

Egyik alkalommal egypetűjű ikertestvérem látogatott meg. Fehér laborköpenybe bújtattuk és beültettük az íróasztalomhoz. Bálint bácsi a Kolloidkémiái Tanszék hivatalsegédje hozott valami kézbesíteni valót. Át is adta testvéremnek, de persze azt hitte, hogy nekem. Kívül az ajtónál, amikor távozott, elébe álltam. Olyan megörökönyödést soha nem láttam senki arcán, mint szegény Bálint bácsién. Nyomban kinyitotta újra az ajtót, benézett, de még mindig ott ültem az íróasztalomnál, ugyanakkor kint is álltam. Aztán beavattuk a titokba.

Széll Tamás

EPERFA

Egyszer megkérdeztem az oktatott vegyészévfolyamot, hogy ki mit vall: Helyes-e az eperfa elnevezés, vagy helyette inkább a szederfa a jobb? Az alföldiek, Arany Jánosra is hivatkozva, az eperfa mellett kardoskodtak. Magam, mint vasmegyei, a szederfára esküdtem. Végül megmondtam, hogy aki a vizsgán arra a vakmerőségre mer vetemedni, hogy azt állítja az eperfa a helyes, az megbukott. Egyik alföldi hallgatóm nagyon jól vizsgázott. Mielőtt beírtam indexébe a jelest, megkérdeztem mi a nézete. „Szederfa” mondta gondolkodás nélkül. Beírtam a jegyet, átadtam az indexét, boldogan távozott. Ám az ajtóban megállt és visszafordulva így szólt: „És mégis eperfa.”

Széll Tamás

RÉDEI LÁSZLÓ, A DÉKÁN

Rédei a hajdanában szokásos egy esztendeig a kar dékánjának tisztét is betöltötte. (Zárójelben említsük meg, hogy akkoriban a jobbak inkább tekintették terhes feladatnak, mint kívánatos pozíciónak az egyetemi tisztséget. Például Riesz Frigyes így írt erről külföldön élő, ugyancsak kiváló matematikus testvérének, Riesz Marcellnak 1925-ben: „...a barátaim unszolására és az ellenfeleim pukkasztására

kénytelen-kelletlen muszáj volt vállalnom a jövő évi rektorságot; az utolsó perczig ellenálltam...”. Érthető tehát, hogy Rédei is nagyon szerette volna elkerülni a szóban forgó megbecsülést. Ezért, amikor a kari tanácsban – hivatalos előzetes jelölés vagy javaslat nélkül – 15 kollégája közül csak 9 szavazott rá, bejelentette, hogy nem vállalja a dékán-ságot, mert nem érzi meggyőzőnek az iránta megnyilvánuló bizalom mértékét. Ám erre az elnöklő Bruckner Győző, a Kar nagyhírű vegyész-professzora, leleményesen arról szavaztatta meg a tanácsot, hogy elfogadja-e Rédei visszalépését. Tizenegyen nem fogadták el, így lett Rédei dékán.) Ebben a minőségében olykor furcsa eseteket kellett kivizsgálnia. Feljelentés érkezett a földtan professzora ellen azzal a súlyos váddal, hogy tanszéki szobájában esténként barátaival borozgat. A fáma szerint Rédei a vizsgálat során mindössze két kérdést tett fel a válasza illetékeseknek, s a válaszok birtokában máris meghozta figyelemre méltó döntését:

- Kérem szépen, jó tanár-e a kolléga úr?
- Igen, a hallgatók nagyon szeretik az előadásait.
- És kérem szépen, jó kutató-e a kolléga úr?
- Igen, magas színvonalú dolgozatai vannak.
- Hm... Jó tanár és jó kutató. Hát akkor hadd igyék!

Csákány Béla

AZ EGYETEM MINŐSÍTÉSE

A biológus tanszékeken oktatott három tanár, akiknek a neve Juhász, Gulyás, Farkas volt. A hallgatók Mikulás ünnepet tartottak, s akkor mondták el a következő szöveget: Borzasztó ez az egyetem, itt nem is tekintik embernek a hallgatókat. Első- és másodéveseket juhászkok és gulyások őrzik, harmadéven mégis a farkas martalékává válnak.

Farkas Gyula

A TANDORI-FÉLE SZÁM

Tandori Károllyal az utcán találkozáva, nehéz volt őt megelőzni köszönésben. Amikor az ismerős még azon gondolkozott, elég közel van-e hozzá, ő már kezdte emelni a kalapját. Ezt a jelenséget számszerűsítette hajdani hallgatója, Sindely Pál. Feljegyzései szerint a hetvenes évek elején fiatal tanárként munkahelyére igyekezve 55 alkalommal találkozott szembe Tandori professzorral, de mindössze 20 alkalommal sikerült elkezdenie a „Jó reggelt kívánok, professzor úr!” formulát úgy, hogy Tandori kalapja még a fején volt. Így állította fel Pali azt az empirikus törvényt, amely szerint *annak a valószínűsége, hogy egy tanítvány Tandori professzornak előre köszön, éppen 4/11. Ez a nevezetes Tandori-féle szám.*

Csákány Béla

LÍDIA NÉNI ÉS A REKTOR

Fodor Géza tartotta nekünk a Matematikai Logika és a Halmazelmélet előadást a hetvenes évek elején. F fiatal egyetemi tanár volt, talán akkor már akadémikus. Erős dohányosként, nem bírta ki, hogy előadás közben ne gyújtson rá. Nagyon nem szerette ezt Lídia néni, a Bolyai Intézet egyik takarítónője, mert a hamu bármikor és bárhova lepotyoghatott, egy dohányos előadó után mindig többet kellett takarítani. Rendszeresen szólt is az előadóknak, hogy a tanteremben ne dohányozzanak, csak a szünetben a folyosón, ott volt hamutartó. Amikor Fodor Géza előadása véget ért és Lídia néni bement a táblát lemosni, gyorsan rájött, hogy az előadó már megint megszegte a figyelmeztetést: vágni lehetett a füstöt és hamu nyomok mindenedűtt. Szólt is a professzor úrnak, aki persze mindent tagadott. – De jó lenne egyszer rajtakapni – gondolta Lídia néni és az ügy érdekében mindent meg is tett. Az előadás alatt a folyosón halkan megközelítette az előadótermet és próbált belesni a kulcslyukon. Ez számára nem is volt olyan egyszerű művelet, mert alacsony termete miatt csak lábujjhegyen érte fel a kulcslyukat, másrészt egyik szeme üvegből volt és a vadászat izgalma közben néha eltévesztette, hogy melyikkel kell meglesnie az előadót.

Történt egyszer, hogy Fodor Géza, miközben előadását tartotta és az alatt elegánsan dohányzott, zajt hallott az ajtó felől. Mintha a kulcslyuk körül matatnának. Gyorsan az ablak felé sétált és a fűtőtest burkoló lemezei közé bedugta a cigarettáját. Pár pillanat múlva kivágódott az ajtó, Lídia néni apró termete állt ott és szigorú tekintetbe beleborzongtunk. Tudta mindenki, miért jött. De a professzor úr ártatlan mosollyal és felemelt kezekkel jelezte, hogy most nincs leleplezés.

Egy másik alkalommal azonban majdnem sikerült. Fodor Géza éppen egy nagy slukkot szívott az ablak felé sétálva, de a füstöt kifújni már nem volt ideje, amikor kivágódott az ajtó. Gyorsan eldugta a cigarettát, majd megfordult és feltartott kézzel, ártatlan mosollyal jelezte, hogy megint nem sikerült, nincs leleplezés. Lídia néni várt egy kis időt, majd bosszúsan kiment. – Húúúú, ezt megúsztam – szavak kíséretében dőlt ki a füst a professzor úrból.

De a sűrű ellenőrzéseket nem lehetett megúszeni, tudtuk, hogy egyszer be fog következni a lebukás, akármilyen óvatos is volt az előadónk újabb és újabb trükköket kieszelve. Talán éppen a rágyújtás pillanatát sikerült Lídia néninek elkapnia egy gyors ajtónyitással, de a helyzet egyértelmű volt, tagadni nem lehetett. Nos, akkor megtudhatta mindenki, hogy Lídia néni törekeny alkata mögött milyen hangerő rejlik. Fodor Géza alig állt meg a lábán, olyan letolást kapott. Csak megjegyzem, 1973-1976-ig ő volt a Tudományegyetem rektora.

Dévényi Károly

SÉTÁLUNK

A hetvenes évek végén Fodor Géza logika előadásán a hallgatóságnak:
– Meddig is jutottunk az előző órán?
– A szalámi gyárig – hangzott a válasz (akkor még szokás volt minden előadás és gyakorlat sorozatban 1-2 órát sétálással és beszélgetéssel tölteni).

Csendes Tibor

NE TESSÉK HARAGUDNI!

Két hallgató kopogtatott be Szőkefalvi professzorhoz.

– Professzor úr, mára vagyunk vizsgára fölratkozva, de sajnos, nem tudtunk fölkészülni. Ne tessék haragudni!

– Jó, nem haragszom.

– Köszönjük szépen! – és megpróbálnak távozni.

– Az indexet azért adják ide!

Odaadják, Szőkefalvi beírja az elégtelent, és hozzáteszi – Azért egy kicsit haragszom!

Máté Eörs

MARKEREZÉS

Még a MINSZK-22-es korszakban Csernay László és Csirik János elkezdtek gyűjteni mágnesszalagon az izotóp diagnosztikai vizsgálatokat. A legjobbakat tartalmazó szalagot „Válogatott csapat”-nak nevezték. Időnként ezen a válogatott csapaton próbáltak ki egy-egy algoritmust.

Egyik éjjel a feldolgozás közben a mágnesszalag hibát jelzett. Az operátor megkérdezte az ügyeletes mérnököt, hogy mit lehet csinálni egy szbojos (paritás hibát jelző) mágnesszalaggal.

– (Mérnök) Markerezni (mai szóval formatálni) kell.

– (Operátor) És akkor eltűnik a hiba?

– (Mérnök) Garantáltan!

– (Operátor) Akkor markerezd, légy szíves!

A markerezés után folytatta volna az algoritmus futtatását, de a szalag természetesen üres volt.

Máté Eörs

EL KELL HOZNI A GYEREKET

Egyik alkalommal Rédeinek kellett mennie az óvodába az unokájáért. Amikor hazaért a gyerekekkel, a felesége kétségbeesve mondta, hogy ez nem a mi unokánk! Mire Rédei: Azért ordított ennyire?!

Máté Eörs

TÖRTÉNETEK A BOLYAI KOLLÉGIUMBÓL

Az érettségit követő 11 hónapos váci katonai szolgálat után, ahol az elő-felvételi egyetemi század egy 32 és egy 64 fős körletben volt elhelyezve, a Bolyai Kollégium 16 személyes 110-es szobájába kerültem. Szobatársaim részben katona társaim közül kerültek ki, mint például Slezák Berci. Többen azóta szintén az ország valamely egyetemén dolgozó katonaságot megúszó civilek, mint Dobay Péter, Kozma

Laci avagy Szabó László voltak. Nagyon jó közösség alakult ki, az albérlésben lakó volt katonai társak is sűrűn megjelentek, legtöbbször Bakó Attila. Ő sáros cipőben kézen állt az egyik szekrény tetején, majd úgy ugrott le, hogy közben lábnyomai a mennyezetre kerültek. Bakos Igazgató Úr csak az eredményt látta, de ez is ingerelte. Mint mondotta, ahány nem kollégista, megannyi áramlat! Ezért is üldözte a külsősöket. Ennél jobban már csak a merülő forralókra utazott, rendre be is gyűjtötte azokat. Persze helyettük sokkal veszélyesebb eszközök kerültek rendszerbe: borotva pengéből készült alkalmatosságok.

A 11 hónapos katonai szolgálat fegyelmzetté tett. Megszoktam, hogy 22 órakor takarodó van, s reggel 6-kor ébresztő. Megdöbbenve tapasztaltam, hogy bizonyos katonaságot kikerülő szobatársaim léha élete át akar nevelni, mellőzni szeretnék volna a fentebbi alapszabályt. Ezt megakadályozandó egy egyszerű megoldást vezettem be. Készítettem egy vakdugót, tehát rövidre zártam egy dugaszt, a szekrényem tetején pedig kiépítettem az emeletes ágyam végénél egy aljzatot. Miután módszeresen lefeküdtem, pontban 22 órakor csatlakoztattam a dugaszt, reggelig sötét volt, békésen aludtam. Reggel nyitottam az áramkört, s ekkor a villanyóra már üzembe helyezhető lett, amikor a többiek ébredtek, már mindig volt áram. Egyszer aztán valami véletlen folytán fény derült a dologra, de addig beletörődtek a többiek is abba, hogy éjjel kell aludni, nem nappal.

A külvilággal való kapcsolattartás egyszerűbbé tétele okán egy madzag lógott a szobából a nagy erkélyünkön át majdnem a járda szintjéig. Ha valaki fel akart szólni, csak rántott egyet a madzagon, a másik végén ezzel beüzemelt egy csengőt. Sajnos a járókelők elszemtelenedtek, idegenek is hamis jelzéseket adtak le. Ennek megtorlására a csengő megszólaltatásával egyidejűleg egy ügyesen felfüggesztett vödörből annak tartalma zúdult a hivatlan tolakodóra. Később mi is újítottunk. A vegyészektől sikerült beszerezni olyan anyagot, melyet az erkély alá, a madzag közelébe kiszórva, ha valaki rálépett akkor durrant. Ezen szórakozásnak egy közelben lakó önkéntes rendőr vetett véget, kifigyelte a helyzetet, s jelezte azt Bakos Igazgató Úrnak, s ez az eszközök eltávolításához vezetett.

A Bolyai épületben voltak az előadások. Egyik téli este előadás után rohantam volna haza a kollégiumba, mert színházjegyem volt, de a kabátom össze volt lakatolva. A helyzetet bonyolította, hogy felismertem saját lakatom. Kelemen Gábor volt a felbujtó, valamelyik beépített embere elcsente a lakat kulcsát, s a kollégiumból hozták át a lakatom fentebbi alantás célból. Persze találtak alibit gaztettükre! Kelemen a közelben lakott egy udvari lakásban, s mivel sűrűn megfordultam náluk, azt észleltem egyszer, hogy lakásfelújítás okán nagy mennyiségű téglát felhalmozva lakásának kifelé nyíló bejárati ajtaja közelében. Tény, hogy az éj leple alatt egyszer fáradságot nem kímélve átcsoportosítottam a téglarakást közvetlenül az ajtó elé. Barátom a következő reggel csak késve és csapzottan érkezett előadásra, mivel a lakásból a mély fekvésű kert felé tudott csak kiugrani, s kívülről közelítve tudta csak felszabadítani ajtóját.

Füvesi István

SZABÓ GÁBOR, FIZIKUS, AKADÉMIKUS

Közel egy időben kezdtük egyetemi pályafutásunkat. Fiatal oktatóként jártunk együtt angol nyelvtanfolyamra. Kari tanácstagként szemben ültünk egymással a tanácsterem nagy asztalánál. Innen emlékszem frappáns, humoros megszólalásaira, vitakészségére. (Azt nem tudom, hogy főnök-beosztott viszonyban ez hogyan hat!?) Két megnyilvánulása jut eszembe.

Az egyikben a megszólaló nagyon eltért a tárgytól, nem a lényegről beszélt. Gábor hozzászólásában a következő szöveggel tette helyre. Kollégám, amit most mondtál, az merőleges a vitatott témára. Egyszerűen nincs rá vetülete.

A másik egy problémás ügy tárgyalása volt. Bonyolultságát a következő hasonlattal érzékeltette. Olyan ez, mint a temető áthelyezés. Sok érdeket sért és kicsi a belső támogatottsága. Ezt a hasonlatot rektorként is használta a felsőoktatás egyik reformtervezetével kapcsolatban.

Hannus István

CSIGA BÁCSI ARANYKÖPÉSEI

Horváth Andor docens az Állatrendszertani Tanszék kivételesen nagy tudású oktatója volt. Szinte példátlan módon ismerte az állatokat. Puhatestűekkel, főleg csigákkal foglalkozott, de fajismerete ezen túl is kb. 6000-re volt tehető. Áldott ember volt, akit a hallgatók csak Bandi bácsinak szólítottak (háta mögött Csigá bácsinak). Nem nősült meg, a szakmáján kívül más nem is érdekelt. Talán egyetlen szórakozása volt, hogy „kivirághozott”, vagyis a Virágh Cukrászda teraszán torkoskodott és finom italokat fogyasztott. Jellemző szóváltás:

„Bandi Bácsi! Nézze, milyen jó nő!” Válasz: „Ez már majdnem olyan szép, mint egy csiga.”

Tőle származik eredetileg a szóvicc (azóta már a TV-ben is hallottuk): „Mivel béleli a borz a vackát? – Borzalommal”.

Gallé László akkor még hallgatótól megkérdezte: „Laci, mi a franciák nemzeti leveze? – Gall-lé”.

Mikor egyik hallgató társunk eljegyezte magát, közölte vele, hogy már benne van a lepkehálóban. „És ha megnősül?” – kérdeztük. „Akkor rácsukodik a ciános rovargyűjtő üveg teteje, többé nem kapálózik”.

Ő maga ugyanakkor azon kesergett, hogy nem jut be a mennyek országába, mert nőtlen lévén nem szenvedett eleget a földön. „És aki megnősült?” – kérdeztük. „Bekerül, mert eleget szenvedett életében.” „És az elváltak?” „Ők is.” „És akik elváltak és újra nősültek?” „Ők nem, mert Szent Péter szerint a szerencsétleneknek van hely, de a hülyéknek nincs.”

Gallé László

A GERINCSEKRŐL

Horváth Andor még adjunktus volt, amikor egy világhírű, de közismerten despotikus professzor, aki előszeretettel jegyezte munkatársai cikkeibe, munkáiba magát szerzőként, felajánlotta, hogy írjanak közösen egy könyvet a csigákról. Vagyis Bandi bá' megírta volna a könyvet, a professzor pedig eléje kanyarintotta volna a nevét. Bandi bá' többszöri unszolás ellenére is kijelentette, hogy: „Köszönöm a megtiszteltetést, de most nem kívánok könyvet írni.” A nagy professzor berágott és közölte: „Jobb is így, mert egyébként is nálam csak docensnél kezdődik az ember.” Bandi bá' szerény válasza: „Igen, nálam meg a gerinceseknél.”

Gallé László

ARANYKÖPÉSEK

Stachó László: *„Ilyet nem olvastok könyvben, hacsak én egyszer meg nem írom.”*

Gyémánt Iván: *„Nem tudom még az ETR-ben megcsinálni, mert a Varga Zsuzsa elfelejtette a jelszavamat.”*

Papp György: *„Egyszer ezen az előadáson úgy mutatkoztam be, hogy én vagyok a nejem férje.” (A nejét helyettesítette Hőtan előadásán.)*

Németh József: *„Úgy konvergál, mint a vöcsök!” – És körbeadja a búbos vöcsök fényképét.*

Németh József: *„Mindenki másban leli meg a gyönyört. Én a matematikában találtam meg. Azért van két gyerekem is... legalább kettő...”*

Fehér József András: *„A mutatópálca fontossága; nem a hátunkat mutatva magyarázunk, nem megyünk hátrafelé, mert elesünk!”*

Krajkó Gyula: *„Az USA-ban 2 millió km elsőrendű útfelület van. A Szovjetunióban 800 ezer km, beleszámítva a döngölt sztyepp-utakat is!”*

Rédei László: *„Egyesek azt mondják, hogy a nulla nem oszt, nem szoroz, pedig az szoroz csak igazán!”*

Szatmáry Károly: *„A delfinek azért nem az uralkodó faj a Földön, mert nincsenek végtagjaik az építkezéshez.”*

AGYÚVAL VERÉBRE

5 ÓRAI TEA SZENT-GYÖRGYVEL
NE VESSÉK
HARAGODNI!

TANREAKTOR

*a mágikus kémia
Oláh György és*

REKTORI UV

*feleség
akadémikus
hölgyből
Presszós*



LIDIA NÉNI ÉS A REKTOR

KALMÁR-ELŐADÁSON
ROSSZALKODUNK

**PHLOGISTON,
PÖFÖGŐ-HÖCÖLŐ,
TRUTTY**

*Hamvas matematikai levelezés
egy számbólók ti!*

ARANYKÖPÉSEK
MINDENKI
MÁSKÉPP
CSINÁLJA

No, megállj csak!

KÉT KABARÉJELENET, AZ 1960-AS 70-ES ÉVEK FORDULÓJÁNAK
MATEMATIKA-FÖLDRAJZ SZAKOS EGYETEMI HALLGATÓITÓL
(JATE TTK)

A VEKKER

MENTŐKÉRDÉS

REDEI LÁSZLÓ, ADÉKÁN